

1101 – 1. november

Far, hvis du vil, så ta dette beger bort fra meg. Men la ikke min vilje skje, bare din vilje. Luk 22: 42.

Å, når bare øynene våre blir åpnet så vi får se det Gud er aller mest opptatt av, hans aller største hjertesak: At menneskene må bli frelst! Det som drev ham til jorden som et menneske. Som gjorde ham til et offerlam så han svettet blod, lot seg pine, korsfestes og drepes, –. Da blir det en veldig trøst å få be: «La ikke min vilje skje, bare din vilje!»

Framfor alt er det nødvendig at vi vet og virkelig tror, ja, er overbevist i dypet av vårt hjerte om at Gud i all evighet aldri vil noe annet enn at vi skal bli frelst. I dag og i morgen og alle dager er dette hans uforanderlige vilje.

Men med denne hans aller største hjertesak, din frelse, som mål, kan han måtte la mange og store prøvelser ramme deg. For at du skal nå målet, det evige liv i himmelen, lar han ditt utvortes menneske brytes ned. Lar store vanskeligheter ramme deg. Ja, kanskje det aller vanskeligste, som at du mister noe av det du har mest kjær på jorden, noe du følelsesmessig var smeltet helt sammen med, som var kjærere for deg enn ditt eget liv.

Da rykker kanskje døden bort en av dine kjære. Kanskje din ektefelle eller ditt kjæreste barn. En annen mister plutselig alt han eier. Kanskje onde mennesker fratar deg det som er ennå mer dyrebart; ditt gode navn og rykte. En annen rammes av en uhelbredelig sykdom o. s. v. Å, så mange smertefulle opplevelser denne jammerdalen har for sine vandringsmenn på jorden!

Hvis hjertet vårt da bare blir opptatt med det vi kan se med øynene våre, kan vi totalt miste motet. Men hvis du, som Asaf, får nåde til å «gå inn i Guds helligdom», får se det evige målet for livet, evighetens alvor. Får se vår trofaste Guds omsorg og mål med å sende deg alt dette. Da skal du få se at det er din sjels frelse han tenker på.

Da vil du i tilbedelse «slå ditt hjerte til ro framfor Gud». Selv det verste som har rammet deg vil du da se som den aller største nåde. Eller vet kanskje du hvor store lidelser du må gjennom for at du skal bli frelst og bevart for himmelen? Vi spør igjen: Vet du det?

Stans nå opp her! Hvis nå Gud har så stor omsorg for deg at han tenker å gi deg evig liv i himmelen –! Har du da grunn til å være misfornøyd om han bruker så smertefulle midler?

Du har kjent på din store treghet og skrøpelighet når det gjelder helliggjørelsen og det å døde kjødet. Kanskje du da også selv har ropt fra dypet av hjertet: «Gud, jeg kan ikke våke, kjempe og døde mitt kjød som jeg bør. Gjør det nå, du! Ja, Herre, knus du mitt kjød, sørg du selv for min helliggjørelse!»

Og så har Herren i sin nåde hørt bønnen din, så har han begynt å døde kjødet ditt. Og da har han ikke funnet noe bedre middel enn det du nå opplever som store lidelser. Har du grunn til å være misfornøyd?

Å, nei! Be Gud om en ydmyk og stille ånd, så du i ditt gamle menneskes hardeste døds-kamp kan be: «Far, ikke som jeg vil, men som du vil!» Det er bare dette som gir grunnlag for å overgi seg, – ja,

overgi seg til døden. Si farvel til dette livet, til all tanke på noen jordisk lykke. Og så vende hjertet sitt mot evigheten.

Denne bønnen lærer vi i Getsemane. Der presser pinslene og dødens gru denne bønnen fram fra Jesu gudfryktige hjerte: «Er det mulig, da ta dette beger bort fra meg». Likevel tilføyer han straks: «Men la ikke min vilje skje, bare din vilje».

Her lå seieren. Deretter kunne han si med lettet ånd: «Skal jeg ikke drikke det begeret som min Far har gitt meg?» Har en bare fått gi seg over til døden, blir også smerten lindret.

«Men», sier du, «hadde det bare vært min Far som sendte meg denne prøvelsen, men jeg ser jo at det bare er onde mennesker som står bak dette!» Det er hedningen i hjertet ditt som sier dette, og som har flere guder. Riktignok først Skaperen, men så også djevelen, «onde mennesker» o. s. v.

Hvis du isteden trodde det Skriften lærer, at det er bare én Gud som regjerer over alle andre makter, i himmelen, på jorden og i helvete. Så djevelen ikke kunne røre Job, uten at han fikk lov til det. Så verden ikke kan «røre et hår på hodet vårt uten at vår himmelske far vil det», –.

Da ville du få se at selv det onde mennesker gjør mot deg, det har vår allmektige Far bestemt, selv når det gjelder ondskapens form og omfang. Da ville du ikke se menneskene, men bare se Gud, i alt som møter deg.

Skriften lærer at det er Herren som sender oss lidelsene. Også når det skjer gjennom onde mennesker. Det så David klart for seg når den onde Simei forbannet ham. Da sa han: «La ham bare forbanne, for Herren har sagt til ham: Forbann David! Hvem våger da å si: Hvorfor gjør du dette?»

Det var onde mennesker som torturerte Kristus også. Likevel sa han det var Faderen som hadde gitt ham det begeret. Og tenk, når Herren Kristus sier at vi ikke skal miste et hår på hodet uten at Faderen vil det –! Hva skal da kunne hende oss uten at Herren vil det? Hva kan være mindre viktig enn et hårstrå?

For en forferdelig vantro, når vi ikke stoler på slike ord fra Kristi egen munn! For dermed har han jo sagt at vår himmelske Far har omsorg selv for de minste ting i våre liv. At ikke det aller minste kan hende oss, uten at han vil det. Skulle vi ikke da i takknemlig ydmykhet legge allting i hans hånd, og bare si: «La ikke min vilje skje, bare din vilje!»